RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

26. januar 2006 *

I sag T-364/03,

Medici Grimm KG, Rodgau Hainhausen (Tyskland), ved advokaterne R. MacLean og E. Gybels, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved M. Bishop, som befuldmægtiget, bistået af advokat G. Berrisch,

sagsøgt,

støttet af:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved N. Khan og T. Scharf, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient,

* Processprog: engelsk.

angående et søgsmål i henhold til artikel 235 EF og artikel 288, stk. 2, EF med påstand om erstatning for sagsøgerens skade som følge af manglende tilbagevirkende gyldighed af Rådets forordning (EF) nr. 2380/98 af 3. november 1998 om ændring af forordning (EF) nr. 1567/97 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af håndtasker af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EFT L 296, s. 1), der blev delvist annulleret ved Rettens dom af 29. juni 2000, Medici Grimm mod Rådet (sag T-7/99, Sml. II, s. 2671),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, H. Legal, og dommerne P. Mengozzi og I. Wiszniewska-Białecka,

justitssekretær: ekspeditionssekretær K. Andová,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 14. september 2005

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

1 Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 2331/96 af 2. december 1996 (EFT L 317, s. 1) og ved Rådets forordning (EF) nr. 905/98 af

27. april 1998 (EFT L 128, s. 18) (herefter »grundforordningen«), oprettede den retlige ramme, der fandt anvendelse inden for Fællesskabet ved dumping på det sagsrelevante tidspunkt, nemlig den 6. november 1998, datoen for ikrafttrædelse af Rådets forordning (EF) nr. 2380/98 af 3. november 1998 om ændring af forordning (EF) nr. 1567/97 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af håndtasker af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EFT L 296, s. 1).

2 Grundforordningens artikel 1, stk. 1, bestemmer:

»En antidumpingtold kan opkræves for enhver dumpingvare, når en sådan vare ved overgang til fri omsætning i Fællesskabet forvolder skade.«

3 Artikel 11, stk. 3, i grundforordningen bestemmer:

»Behovet for at opretholde foranstaltninger kan, når det anses for påkrævet, også tages op til genovervejelse på Kommissionens initiativ eller på anmodning fra en medlemsstat, eller, forudsat at der er forløbet en rimelig periode på mindst et år siden indførelsen af de endelige foranstaltninger, på anmodning af en eksportør eller importør eller producenterne i Fællesskabet, når anmodningen indeholder tilstrækkelige beviser for, at der er behov for at genoptage en undersøgelse, mens foranstaltningerne er i kraft.

En undersøgelse genoptages, mens foranstaltningerne er i kraft, når anmodningen herom indeholder tilstrækkelige beviser for, at det ikke længere er nødvendigt at opretholde foranstaltningerne for at modvirke dumping, og/eller at det ikke er

sandsynligt, at der fortsat eller igen vil blive forvoldt skade, hvis de pågældende foranstaltninger ophæves eller ændres, eller at gældende foranstaltninger ikke er, eller ikke længere er, tilstrækkelige til at modvirke dumping, der forvolder skade.

Ved gennemførelsen af undersøgelser i henhold til dette stykke kan Kommissionen bl.a. undersøge, om omstændighederne med hensyn til dumping og skade har ændret sig betydeligt, eller om gældende foranstaltninger giver de ønskede resultater i henseende til at afhjælpe den skade, der er konstateret i henhold til artikel 3. I den forbindelse tages der hensyn til al relevant og behørigt dokumenteret bevismateriale ved den endelige afgørelse.«

4 Stk. 5 i samme artikel fastsætter:

»De relevante bestemmelser i denne forordning om procedurer og om gennemførelsen af undersøgelser, undtagen bestemmelserne vedrørende tidsfrister, gælder for genoptagelse af undersøgelser, der foretages i henhold til stk. 2, 3 og 4. Sådanne undersøgelser gennemføres hurtigt og afsluttes normalt senest tolv måneder efter genoptagelsen af undersøgelsen.«

5 Stk. 6 i samme artikel bestemmer:

»Kommissionen genoptager undersøgelser i henhold til denne artikel efter konsultationer i Det Rådgivende Udvalg. Findes det på grundlag af genoptagelse af en undersøgelse påkrævet, ophæves eller opretholdes foranstaltningerne i henhold til stk. 2, eller de ophæves, opretholdes eller ændres i henhold til stk. 3 og 4, af den fællesskabsinstitution, der er ansvarlig for deres indførelse [...]«

6 Stk. 8 i den samme artikel er formuleret som følger:

»Uanset stk. 2 kan en importør anmode om tilbagebetaling af told, der er opkrævet, når det påvises, at den dumpingmargen, på grundlag af hvilken tolden er betalt, er blevet elimineret eller reduceret til et niveau, der er lavere end den gældende toldsats.

For at opnå tilbagebetaling af antidumpingtold skal importøren indgive en anmodning til Kommissionen. Anmodningen indgives via den medlemsstat, på hvis område varerne overgik til fri omsætning, og senest seks måneder efter den dato, på hvilken den endelige told, der skal opkræves, blev behørigt fastsat af myndighederne, eller fra den dato, på hvilken der blev truffet afgørelse om den endelige opkrævning af beløb, for hvilke der var stillet sikkerhed i form af midlertidig told. Medlemsstaterne videresender straks anmodningen til Kommissionen.

[...]«

Sagens faktiske omstændigheder

7 Den foreliggende sag er en del af tvisten, der har stillet sagsøgeren over for Kommissionen og Rådet i forbindelse med ikrafttrædelsen af forordning nr. 2380/98.

8 I 1996 indledte Kommissionen en antidumpingprocedure vedrørende importen af håndtasker med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik (EFT C 132, s. 4). Hverken

sagsøgeren, som importerede håndtasker i læder fremstillet af Lucci Creation Ltd, der er et selskab med hjemsted i Hongkong med produktionsanlæg i Kina, som fremstiller håndtasker af læder, der udelukkende fremstilles til sagsøgeren i Fællesskabet, eller Lucci Creation Ltd deltog i Kommissionens undersøgelse.

9 Med ikrafttrædelse den 4. februar 1997 indførte Kommissionen ved forordning (EF) nr. 209/97 af 3. februar 1997 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse typer håndtasker med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik (EFT L 33, s. 11) en midlertidig antidumpingtold på højst 39,2% på denne import.

10 Ved Rådets forordning (EF) nr. 1567/97 af 1. august 1997 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af håndtasker af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina og om afslutning af proceduren vedrørende importen af håndtasker af plast og tekstilmaterialer med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EFT L 208, s. 31), der trådte i kraft den 3. august 1997, indførte Rådet en endelig antidumpingtold på højst 38% på importen af håndtasker af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina. Eftersom Lucci Creation ikke deltog i proceduren, fik man ikke en individuel behandling, hvorfor sagsøgerens import af dets varer til Fællesskabet blev pålagt denne resttold på 38%. Sagsøgeren har ikke anfægtet forordning nr. 1567/97.

11 Kommissionen offentliggjorde den 13. december 1997 — dvs. seks uger efter offentliggørelsen af forordning nr. 1567/97 — en meddelelse, der opfordrede eksporterende producenter til at fremlægge beviser, der kunne berettige til en fornyet undersøgelse af de antidumpingforanstaltninger, som var blevet pålagt ved forordning nr. 1567/97 (EFT C 278, s. 4), efter at en lang række eksporterende producenter i Folkerepublikken Kina havde kontaktet Kommissionen og anmodet om individuel behandling, og eftersom Kommissionen ikke længere kunne tage disse anmodninger i betragtning, idet de var blevet fremsat efter den fastsatte frist for den

oprindelige undersøgelse. Lucci Creation besvarede denne opfordring i kraft af sin stilling som eksporterende producent ved at fremsende de oplysninger, som Kommissionen anmodede om.

12 Den 13. december 1997 offentliggjorde Kommissionen en meddelelse (EFT C 378, s. 8), som formelt indledte en fornyet undersøgelse af de antidumpingforanstaltninger, der blev indført ved forordning nr. 1567/97. Men dels var fristen på et år, som var fastsat i grundforordningens artikel 11, stk. 3, regnet fra indførelsen af de endelige foranstaltninger — som i den foreliggende sag bestod i vedtagelsen af forordning nr. 1567/97 af 1. august 1997, og hvorefter importører eller eksportører kunne anmode Kommissionen om på baggrund af dokumentation at foretage en mellemliggende undersøgelse — endnu ikke udløbet, dels var der ikke var indtruffet nogen ændring af omstændighederne, som kunne begrunde, at Kommissionen iværksatte den fornyede undersøgelse (Rettens dom af 29.6.2000, sag T-7/99, Medici Grimm mod Rådet, Sml. II, s. 2671, herefter »Medici Grimm I-dommen«, præmis 83). Kommissionen angav dog i sin meddelelse, at rækkevidden af denne fornyede undersøgelse var begrænset til spørgsmålet om individuel behandling af eksporterende producenter. Den periode, som den valgte undersøgelse vedrørte, var identisk med den, der var fastsat i proceduren, som havde ført til vedtagelsen af forordning nr. 1567/97, hvilket vil sige perioden fra den 1. april 1995 til den 31. marts 1996 (herefter »undersøgelsesperioden«).

13 I løbet af den fornyede undersøgelse var import af håndtasker, der ikke var omfattet af individuel behandling i henhold til forordning nr. 1567/97, fortsat pålagt en restdumpningtold på 38%.

14 Ved den nævnte undersøgelse gjorde sagsøgeren gentagne gange skriftligt gældende over for Kommissionen, at det var nødvendigt at tillægge forordningen, som skulle vedtages ved afslutningen af denne undersøgelse, tilbagevirkende gyldighed, særligt fordi de faktorer, der blev anvendt i løbet af undersøgelsen, vedrørte den samme periode som den, der var foreskrevet af den oprindelige undersøgelse, som førte til vedtagelsen af forordning nr. 1567/97. Af samme grund anmodede sagsøgeren ligeledes gentagne gange Kommissionen om at tilbagebetale den antidumpingtold,

selskabet havde betalt siden den 3. august 1997, svarende til datoen for ikrafttrædelsen af forordning nr. 1567/97. Selskabet forklarede ligeledes, at man ikke havde indledt sag om tilbagebetaling i henhold til artikel 11, stk. 8, i grundforordningen, idet man forventede, at de nye foranstaltninger ville få tilbagevirkning.

15 Sagsøgeren anmodede alligevel i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 8, den 17. august 1998 de tyske toldmyndigheder om tilbagebetaling af et beløb på 1 046 675,81 tyske mark (DEM), svarende til den samlede antidumpingtold, som selskabet havde betalt indtil denne dato.

16 Ved skrivelse af 14. september 1998 gav Kommissionen som en foreløbig besvarelse sagsøgeren oplysning om, at 15 betalinger, svarende til et samlet beløb på 406 755,77 DEM, syntes at være blevet gennemført mere end seks måneder forud for indgivelsen af denne første anmodning om tilbagebetaling, hvorfor de efter bestemmelsen i artikel 11, stk. 8, i grundforordningen ikke kunne tages i betragtning.

17 Kommissionen bekræftede i den endelige underretningsskrivelse af 27. august 1998, at sagsøgeren og Lucci Creation var omfattet af en dumpingmargen på 0%, men afviste sagsøgerens ansøgning om anvendelse af de ændrede toldsatser med tilbagevirkende gyldighed.

18 Rådet vedtog den 3. november 1998 forordning nr. 2380/98, hvoraf fremgår, at der ikke var blevet konstateret dumping i forbindelse med sagsøgerens import af produkter fra Lucci Creation i undersøgelsesperioden, og at Lucci Creation som følge heraf var berettiget til en individuel dumpingmargen på 0%. En anmodning om, at forordningen blev tillagt tilbagevirkende gyldighed, blev afvist af Rådet, der

begrundede sin stillingtagen med, at de foranstaltninger, som vedtages på grundlag af fornyede undersøgelser, har et fremtidigt sigte, og at »dette ville resultere i, at de eksportører, der som resultat af den foreliggende undersøgelse opnår en lavere told end resttolden, vil opnå en uretmæssig belønning for deres manglende samarbejdsvilje i den oprindelige undersøgelse«.

19 Den 3. december 1998 anmodede sagsøgeren på ny de tyske toldmyndigheder om tilbagebetaling af et beløb på i alt 409 777,34 DEM, svarende til antidumpingtolden, der var blevet betalt i perioden fra den 18. august til den 6. november 1998.

20 Den 12. januar 1999 anlagde sagsøgeren sag ved Retten i sagen, der dannede grundlag for Medici Grimm I-dommen.

21 Den 24. januar 2000 vedtog Kommissionen en beslutning vedrørende de to anmodninger, der indtil denne dato var blevet indgivet af sagsøgeren, om tilbagebetaling af antidumpingtold. Beslutningen anerkender anmodningerne om tilbagebetaling af told for et samlet beløb på 1 049 697,38 DEM og afviser anmodningerne for et beløb på 406 755,77 DEM, eftersom denne told var betalt for transaktioner udført i en periode forud for perioden på seks måneder, der lå forud for tilbagebetalingsanmodningen.

22 Omkring den 30. marts 2000 udførte de tyske toldmyndigheder den første tilbagebetaling af antidumpingtold til sagsøgeren, svarende til et beløb på 682 385,46 DEM. Dette beløb svarede til det beløb, der var givet tilladelse til ved Kommissionens beslutning af 24. januar 2000, idet der var fradraget et beløb, som de tyske toldmyndigheder tilbageholdt som følge af en kontrol af sagsøgerens importfortegnelser.

23 Omkring den 2. juni 2000 tilbagebetalte de tyske toldmyndigheder et yderligere beløb svarende til 229 502,16 DEM, der afspejlede en fornyet vurdering af tolden for perioden fra den 17. februar til den 5. november 1998. Denne tilbagebetaling var dog foreløbig, idet den var undergivet en betingelse om, at en revisionsprocedure af Kommissionens beslutning af 24. januar 2000, der var foreskrevet i dennes fjerde betragtning, blev iværksat. Den 6. juni 2000 indgav sagsøgeren således en tredje anmodning om tilbagebetaling, svarende til dette beløb.

24 Den 29. juni 2000 afsagde Retten Medici Grimm I-dommen. Ved denne dom annullerede Retten artikel 2 i forordning nr. 2380/98, for så vidt som Rådet ikke havde draget alle de nødvendige konsekvenser af konklusionerne af den fornyede undersøgelse vedrørende sagsøgerens import af Lucci Creations varer.

25 Retten fremhævede, efter at have fastslået, at ingen ændring af omstændighederne kunne have begrundet, at Kommissionen iværksatte den fornyede undersøgelse, at Kommissionen besluttede at benytte den samme undersøgelsesperiode, som var blevet benyttet som grundlag for indførelsen af den endelige told ved forordning nr. 1567/97. Retten udledte heraf, at Rådet ikke havde foretaget en fornyet undersøgelse af gældende foranstaltninger, men i realiteten genåbnede den oprindelige procedure. Som følge heraf kunne institutionerne ikke påberåbe sig procesøkonomiske hensyn samt formålet med den fornyede procedure til støtte for ikke at efterkomme sagsøgerens krav, der søgte at opnå tilbagevirkende gyldighed af den individuelle toldsats på 0%, der var blevet tildelt i medfør af forordning nr. 2380/98.

26 Således fandt Retten, at eftersom Fællesskabets institutioner inden for rammerne af den fornyede undersøgelse fastslog, at et af de forhold, som den endelige antidumpingtold var blevet indført på grundlag af, ikke forelå, kunne det ikke længere antages, at de betingelser, der er fastsat i artikel 1 i grundforordningen, var opfyldt på tidspunktet for vedtagelsen af forordning nr. 1567/97, og at de handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger over for importen fra Lucci Creation til Fællesskabet var nødvendige. Eftersom institutionerne havde konstateret, at Lucci Creation ikke havde foretaget dumping i undersøgelsesperioden, skulle de give denne konstatering tilbagevirkende gyldighed.

27 Retten annullerede således delvist forordning nr. 2380/98, i det omfang Rådet ikke tillagde ændringen af toldsatsen på sagsøgerens import af Lucci Creations varer tilbagevirkende gyldighed, uden at der var grund til at behandle de øvrige anbringender, som sagsøgeren gjorde gældende. Retten opretholdt dog forordningens gyldighed, indtil institutionerne traf de foranstaltninger, som ville medføre dommens opfyldelse.

28 Denne dom blev ikke appelleret.

29 For at efterkomme Medici Grimm I-dommen vedtog Rådet den 22. januar 2001, på grundlag af Kommissionens forslag til ændring af forordning nr. 1567/97, forordning (EF) nr. 133/2001 om ændring af forordning (EF) nr. 1567/97 for så vidt angår datoen for anvendelsen af visse antidumpingforanstaltninger på import af håndtasker af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EFT L 23, s. 9).

30 Artikel 1 i forordning nr. 133/2001 føjer følgende stykke til artikel 3 i forordning nr. 1567/97:

»For så vidt angår håndtasker af læder fremstillet af Lucci Creation Ltd og importeret af Medici Grimm KG [...] finder toldsatsen på 0,0% anvendelse fra den 3. august 1997.«

31 Denne forordning trådte i kraft den 26. januar 2001.

32 Omkring den 9. februar 2001 foretog de tyske toldmyndigheder som følge af vedtagelsen af forordning nr. 133/2001 yderligere to tilbagebetalinger på 16 068,60 DEM og 120 369,64 DEM, svarende til de betalinger, der var tilbageholdt som følge af revurderingen af sagsøgerens skyldige antidumpingtold for perioden, der lå forud for den 17. februar 1998.

33 Omkring den 19. februar 2001 foretog de tyske toldmyndigheder en sidste tilbagebetaling på 425 115,90 DEM.

Retsforhandlinger og parternes påstande

34 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 31. oktober 2003 har sagsøgeren anlagt denne sag.

35 Ved interventionsbegæring indleveret til Rettens Justitskontor den 16. februar 2004 har Kommissionen ønsket intervention i den foreliggende sag til støtte for Rådet. Ved kendelse af 6. maj 2004 har afdelingsformanden for Rettens Fjerde Afdeling tilladt denne intervention.

36 Ved skrivelse af 18. juni 2004 har Kommissionen oplyst Retten om, at den afstod fra at indgive interventionsindlæg, men at den ville intervenere som led i den mundtlige forhandling.

37 Retten (Fjerde Afdeling) har på grundlag af den refererende dommers rapport besluttet at indlede den mundtlige forhandling.

38 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål i retsmødet den 14. september 2005.

39 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

— Det fastslås, at Rådet som ansvarlig i medfør af artikel 288, stk. 2, EF bør erstatte sagsøgerens skade, og at Rådet bør betale sagsøgeren i alt 168 315 EUR i forrentning og erstatning, subsidiært det beløb, som Retten finder passende.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

40 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

41 Kommissionen har nedlagt påstand om frifindelse.

Formaliteten

Parternes argumenter

42 Rådet har, uden formelt at fremsætte begæring om sagens afvisning ved særskilt dokument i medfør af Rettens procesreglement artikel 114, alligevel nedlagt påstand om, at sagen bør afvises. Stævningen opfylder af to grunde ikke kravene i artikel 21, stk. 1, i Domstolens statut og procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c).

43 For det første har sagsøgeren ikke fremlagt tilstrækkelige oplysninger til at kunne identificere den fællesskabsretlige retsakt eller den adfærd, som har forårsaget skaden; sagsøgeren nævner i rækkefølge forordning nr. 2380/98, en forsømmelse fra Rådets side, Rådets »ulovlige manøvrer ved vedtagelsen af forordning nr. 2380/98« eller »opretholdelsen« af antidumpingtolden. Sagsøgeren har for hver af disse i hvert tilfælde ikke nærmere angivet, hvorfor de udgør en tilstrækkelig kvalificeret tilsidesættelse af en bestemmelse, som har til formål at beskytte sagsøgeren, og hvorfor de har påført sagsøgeren en skade.

44 For det andet giver sagsøgeren ikke tilstrækkelige oplysninger om den eller de retsregler, Rådet har tilsidesat. Stævningen er på én gang baseret »på artikel 1 og 15, på artikel 11, stk. 3, og artikel 7, stk. 1, samt på artikel 9, stk. 4, i grundforordningen og — generelt — på den beskyttelse, der er tildelt i henhold til grundforordningen«. I den forbindelse beskriver sagsøgeren ikke for hver af disse bestemmelser, hvorledes Rådet har tilsidesat bestemmelsen, eller hvordan den havde til formål at beskytte sagsøgerens interesser.

45 Sagsøgeren har heroverfor gjort gældende, at søgsmålet kan antages til realitetsbehandling. For det første er det vedtagelsen af forordning nr. 2380/98, og nærmere bestemt det forhold, at Rådet nægter at drage alle konsekvenserne af den fornyede

undersøgelses konklusioner, der har forårsaget skaden. For det andet kan den fællesskabsretlige retsregel, som er blevet tilsidesat, retligt fyldestgørende identificeres. Det drejer sig om grundforordningens artikel 1, stk. 1, de øvrige af grundforordningens bestemmelser, som er nævnt i stævningen (artikel 7, stk. 1, artikel 9, stk. 4, og artikel 11, stk. 5), og som udelukkende er nævnt, fordi de ifølge sagsøgeren skaber det grundlæggende princip, der følger af grundforordningens artikel 1, stk. 1.

46 Sagsøgeren har tilføjet, at påstanden om afvisning, som Rådet har fremsat, bør forkastes i medfør af procesreglementets artikel 46, stk. 1, litra c), idet Rådet har undladt formelt at nedlægge påstand om søgsmålets afvisning, hvilket Rådet har bestridt ved at gøre gældende, at dets principale påstand, hvorefter der kræves frifindelse, er tilstrækkelig.

Rettens bemærkninger

47 Indledningsvis bemærkes, at denne sag formelt er anlagt mod Rådet og ikke mod Fællesskabet. Det følger imidlertid af fast retspraksis, at den omstændighed, at udtagelse af stævning, der på grundlag af artikel 288, stk. 2, EF sigter til at pålægge Fællesskabet et erstatningsansvar uden for kontraktforhold som følge af en skade, der angiveligt er forårsaget en af Fællesskabets institutioner, sker direkte mod selve organet, ikke kan medføre sagens afvisning. En sådan stævning skal nemlig anses for udtaget mod Fællesskabet repræsenteret ved denne institution (Domstolens dom af 9.11.1989, sag 353/88, Briantex og Di Domenico mod EØF og Kommissionen, Sml. s. 3623, præmis 7, og Rettens dom af 10.4.2002, sag T-209/00, Lamberts mod Den Europæiske Ombudsmand, Sml. II, s. 2203, præmis 48).

48 Med hensyn til realitetsbehandlingen af Rådets afvisningspåstand bemærkes, at selv om procesreglementets artikel 46, stk. 1, litra c), bestemmer, at sagsøgtes svarskrift skal indeholde sagsøgtes påstande, sondrer denne artikel ikke mellem påstande om

søgsmålets realitetsbehandling og påstande vedrørende spørgsmålet, om der kan gives sagsøgte medhold i søgsmålet. Denne artikel kræver heller ikke af sagsøgte, at denne ud over de anbringender, der følger af svarskriftet, i sine påstande præciserer, hvorfor Retten bør antage eller afvise søgsmålet.

49 I den foreliggende sag har Rådet i svarskriftet udtrykkeligt angivet, at det fandt, at søgsmålet burde afvises, og i svarskriftets påstande, at Retten burde afsige frifindelsesdom. Som følge heraf kan der ikke gives sagsøgeren medhold i, at Rådets afvisningspåstand bør afvises (jf. i denne retning Rettens dom af 24.2.2000, sag T-145/98, ADT Projekt mod Kommissionen, Sml. II, s. 387, præmis 67 og 69). I alle tilfælde udgør Rådets krav om sagens afvisning en ufravigelig procesforudsætning og kan fremmes af Retten af egen drift.

50 Herefter skal Rådets afvisningspåstand tages under påkendelse.

51 Ifølge artikel 21, stk. 1, i Domstolens statut, der finder anvendelse for Retten i medfør af statuttens artikel 53, stk. 1, og Rettens procesreglements artikel 44, stk. 1, litra c) og d), skal stævningen angive søgsmålets genstand, påstandene og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Disse angivelser skal være tilstrækkeligt klare og præcise til, at sagsøgte kan tilrettelægge sit forsvar, og Retten kan tage stilling til sagen. Af retssikkerheds- og retsplejehensyn er det en forudsætning for, at en sag kan antages til realitetsbehandling, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, eventuelt kortfattet, men dog på en sammenhængende og forståelig måde, fremgår af selve stævningen (Rettens dom af 6.5.1997, sag T-195/95, Guérin automobiles mod Kommissionen, Sml. II, s. 679, præmis 20, og af 3.2.2005, sag T-19/01, Chiquita Brands m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 315, præmis 64).

52 For at opfylde disse krav skal en stævning, hvori der nedlægges påstand om betaling af erstatning for skade forvoldt af en fællesskabsinstitution, indeholde de elementer, der gør det muligt at identificere den adfærd, som sagsøgeren bebrejder institutionen, grundene til, at han antager, at der består en årsagsforbindelse mellem adfærden og det tab, han hævder at have lidt, samt karakteren og størrelsen af dette tab (Rettens dom af 10.7.1990, sag T-64/89, Automec mod Kommissionen, Sml. II, s. 367, præmis 73, og dommen i sagen Chiquita Brands m.fl. mod Kommissionen, præmis 65).

53 I den foreliggende sag er der udelukkende tvivl om identificeringen af Rådets adfærd.

54 Hvad angår den retsakt fra Rådet, der skal have forårsaget en skade, fremgår det klart af sagens akter og navnlig af oplysningerne i stævningen og replikken, at det drejer sig om vedtagelsen af forordning nr. 2380/98 og nærmere bestemt Rådets afvisning af i denne forordning at drage alle konsekvenserne af undersøgelsen, der lå til grund for forordningens vedtagelse. Som følge heraf kan Rådets afvisningspåstand, der støttes på en manglende identificering af den skadevoldende retsakt, ikke tages til følge.

55 Hvad angår identificeringen af den retsregel, der er blevet tilsidesat, er det rigtigt, at der i stævningen ikke blot henvises til grundforordningens artikel 1, stk. 1, men ligeledes til dens artikel 7, stk. 1, artikel 9, stk. 4, og artikel 11, stk. 5, hvorved præciseres, at »disse bestemmelser har til formål at beskytte individer mod tilfældig og uretfærdig pålæggelse af antidumpingtold, når de tre væsentlige kriterier ikke er opfyldt«. Sagsøgeren har dog i replikken præciseret, at selskabet kun har gjort artikel 1, stk. 1, gældende, og at de øvrige af grundforordningens bestemmelser, der er nævnt i stævningen, udelukkende er anført for at belyse det grundlæggende princip ifølge denne artikel. På baggrund af dette forhold — hvorved det tages i betragtning, dels at en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 1, stk. 1, er blevet fremført af sagsøgeren i dennes stævning, dels at det er tilladt, at en sagsøger præciserer sit krav ved replikken (jf. i denne retning Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, org.ref.: Rec. s. 197, på s. 224) — kan Rådets afvisningspåstand, der støttes på en manglende identificering af den retsakt, som Rådet angiveligt har tilsidesat, ej heller tages til følge.

56 I sagsakterne godtgøres det tillige, at Rådet har været i stand til at sikre sit forsvar både angående den ulovlige adfærd, der bebrejdes Rådet, og angående den retsakt, Rådet skal have tilsidesat.

57 Det følger heraf, at sagen kan antages til realitetsbehandling.

Realiteten

58 Indledningsvis skal Retten fastslå, at det foreliggende søgsmål vedrører en påstand om erstatning for tab i henhold til artikel 235 EF og artikel 288, stk. 2, EF.

59 I sager vedrørende et ansvar for Fællesskabet uden for kontraktforhold, som omhandlet i artikel 288, stk. 2, EF, følger det af fast retspraksis, at pådragelsen af dette ansvar forudsætter, at en række betingelser er opfyldt, nemlig at den adfærd, der lægges de berørte institutioner til last, har været retsstridig, at der foreligger et virkeligt tab, og at der er årsagssammenhæng mellem denne adfærd og det påståede tab (jf. Domstolens dom af 29.9.1982, sag 26/81, Oleifici Mediterranei mod EØF, Sml. s. 3057, præmis 16, og Rettens dom af 16.3.2005, sag T-283/02, EnBW Kernkraft mod Kommissionen, Sml. II, s. 913, præmis 84).

60 Så snart en af disse betingelser ikke er opfyldt, må sagsøgte frifindes i det hele, uden at det er nødvendigt at undersøge de øvrige betingelser for det pågældende ansvar uden for kontraktforhold (dommen i sagen EnBW Kernkraft mod Kommissionen, præmis 85).

61 Det står i den foreliggende sag fast, at den ulovlige adfærd, som sagsøgeren lægger Rådet til last, nemlig vedtagelsen af forordning nr. 2380/98, uden at ændringen af toldsatsen på sagsøgerens import af Lucci Creations varer blev tillagt tilbagevirkende gyldighed, blev fastslået i Medici Grimm I-dommen, og at Rådets tilsidesættelse af grundforordningens artikel 1, stk. 1, ifølge dommens præmis 87 ligeledes er blevet slået fast.

62 Denne omstændighed er dog ikke tilstrækkelig til at kunne anse den første betingelse for Fællesskabets pådragelse af ansvar uden for kontraktforhold i forhold til den ulovlige adfærd, der er blevet lagt den pågældende institution til last, for at være opfyldt. Retspraksis kræver vedrørende denne betingelse nemlig, at det godtgøres, at der foreligger en tilstrækkelig kvalificeret tilsidesættelse af en bestemmelse, som har til formål at tillægge borgerne rettigheder (Domstolens dom af 4.7.2000, sag C-352/98 P, Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, Sml. I, s. 5291, præmis 42).

63 Eftersom de to betingelser vedrørende den påberåbte retsakts karakter og grovheden af dens tilsidesættelse skal være opfyldt samtidig, skal det under den konkrete sags omstændigheder straks undersøges, om Rådets adfærd udgør en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af grundforordningens artikel 1, stk. 1.

Parternes argumenter

64 Sagsøgeren har gjort gældende, at kriteriet for, at en overtrædelse af fællesskabsretten kan anses for tilstrækkelig kvalificeret, er, om den pågældende fællesskabsinstitution åbenbart og alvorligt har overskredet grænserne for sine skønsbeføjelser. Såfremt denne institution har et stærkt begrænset eller intet skøn, kan selve den omstændighed, at der er sket en overtrædelse af fællesskabsretten, være tilstrækkelig til at bevise, at der foreligger en tilstrækkelig kvalificeret krænkelse.

65 I den foreliggende sag har Rådet kun kunnet drage konsekvenserne af sine konklusioner og give de foretagne foranstaltninger tilbagevirkende gyldighed uden at have en skønsmargen. Retten har allerede taget stilling til dette spørgsmål i Medici Grimm I-dommens præmis 85 og 86. Medici Grimm I-dommen fastslår, at Rådet ikke havde skønsmæssige beføjelser til at beslutte at drage alle konsekvenserne eller ej af den fornyede undersøgelse, hvorfor selve den omstændighed, at der er sket en overtrædelse af fællesskabsretten, er tilstrækkelig til at bevise, at der foreligger en tilstrækkelig kvalificeret krænkelse.

66 Tre supplerende faktorer belyser den omstændighed, at Rådet havde begrænset eller ingen skønsmargen, da det vedtog forordning nr. 2380/98. For det første havde denne forordning et begrænset anvendelsesområde og rækkevidde. For det andet medførte iværksættelsen af den fornyede undersøgelse ikke politisk-økonomiske valg fra institutionernes side og derfor begrænset eller ingen skønsmargen ud over undersøgelsen af udførselspriserne fra de kinesiske eksportører, der deltog i undersøgelsen. Tværtimod gjorde genoptagelsen af den undersøgelsesperiode, der oprindeligt var anvendt til vedtagelsen af forordning nr. 1567/97, behandlingen sammenlignelig med en administrativ procedure, som udelukker de sædvanlige politiske valg i forbindelse med en normal fornyet undersøgelse. For det tredje foretages der i forordning nr. 2380/98 kun en konklusion af analysen af oplysningerne, som sagsøgeren og Lucci Creation havde leveret til Kommissionen i forbindelse med dennes undersøgelse.

67 Sagsøgeren har subsidiært tilføjet, at Rådet i hvert fald åbenbart og alvorligt har overskredet grænserne for sin skønsmargen. Den manglende overholdelse af den beskyttelse, der var tildelt med grundforordningen, er åbenbar, idet Rådet ikke har taget højde for konsekvenserne af undersøgelsens konklusioner; Rådet hævder at have afsluttet en fornyet undersøgelse i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 3, med henblik på at undgå konsekvenserne af denne undersøgelses konklusioner, men den fulgte fremgangsmåde var reelt en genåbning af den oprindelige undersøgelse.

68 Tilsidesættelsen af den beskyttelse, der er tildelt ved grundforordningen, skærpes som følge af tre forhold. For det første henledte sagsøgeren Rådets opmærksomhed

på, at afvisningen af at tildele konklusionerne i forordning nr. 2380/98 tilbagevirkende gyldighed var uforenelig med grundforordningens opbygning. For det andet var konsekvenserne af denne afvisning forudseelige for sagsøgeren, men Rådet lod dem alligevel ude af betragtning som betydningsløse. For det tredje burde genoptagelsen af den oprindelige undersøgelsesperiode have henledt Rådets opmærksomhed på procedurens usædvanlige karakter, og Rådet burde have fundet det åbenlyst, at forordning nr. 2380/98 blev vedtaget for at imødegå en række særlige omstændigheder, hvoraf man kunne udlede, at de havde særlige konsekvenser.

69 Derudover er de begrundelser, Rådet har fremført for at retfærdiggøre afvisningen af at indrette sig efter den fornyede undersøgelses konklusioner, ensbetydende med magtfordrejning.

70 I hvert fald udgør Rådets adfærd i lyset af den foreliggende sags omstændigheder en tilstrækkelig kvalificeret krænkelse af fællesskabsretten, idet Rådet havde kendskab til, at oplysningerne vedrørende en oprindelig undersøgelsesperiode aldrig tidligere var blevet brugt til at udføre en fornyet undersøgelse, når tilbagevirkende antidumpingforanstaltninger allerede tidligere var vedtaget, og når de vanskeligheder, Rådet stødte på, var uden relevans for at kunne vurdere dets retsakters lovmæssighed.

71 Rådet har svaret, at hvis Retten skulle finde, at Rådet har tilsidesat en regel til beskyttelse af sagsøgeren, er denne tilsidesættelse ikke en tilstrækkelig kvalificeret krænkelse. Vurderingen af, om tilsidesættelsen af fællesskabsretten er tilstrækkelig kvalificeret eller ej, skal udføres under særlig iagttagelse af kompleksiteten af de forhold, der skal reguleres, af vanskeligheden ved at anvende eller fortolke bestemmelserne og især af rammerne for det skøn, der kan anlægges af ophavsmanden til den anfægtede retsakt. Derudover er det afgørende kriterium for, at en overtrædelse af fællesskabsretten kan anses for tilstrækkelig kvalificeret, om den pågældende fællesskabsinstitution åbenbart og alvorligt har overskredet

grænserne for sine skønsbeføjelser. Såfremt denne institution har et stærkt begrænset eller intet skøn, kan selve den omstændighed, at der er sket en overtrædelse af fællesskabsretten, være tilstrækkelig til at bevise, at der foreligger en tilstrækkelig kvalificeret krænkelse.

72 I den foreliggende sag har Rådet gjort gældende, at det havde en skønsmargen vedrørende spørgsmålet om tilbagevirkende gyldighed af forordning nr. 2380/98.

73 Rådet har understreget, at man tog stilling til den tilbagevirkende gyldighed af forordning nr. 2380/98 ved afslutningen af en proces, der var iværksat ved indledningen af en fornyet undersøgelse af medlemsstaternes anmodninger, samt at sagsøgeren som følge af vedtagelsen af denne forordning blev stillet mere gunstigt, end hvis denne undersøgelse ikke var blevet indledt. Indledningen af den fornyede undersøgelse var således alene en skønsmæssig handling, idet den lod sagsøgeren få fordel af en genoprettelse, som sagsøgeren ikke ville kunne gøre krav på, hvis den nævnte undersøgelse ikke var blevet åbnet. Den omstændighed, at institutionerne ikke er gået videre ved den genoprettelse, der blev tildelt sagsøgeren, kan ikke betragtes som en tilstrækkelig kvalificeret krænkelse, som pådrager Fællesskabet ansvar uden for kontraktforhold i medfør af artikel 288, stk. 2, EF.

74 Rådet har subsidiært fremført yderligere tre anbringender. For det første ville beslutningen om tilbagevirkende gyldighed af forordning nr. 2380/98 medføre et skønselement i form af at fastslå, om den fornyede undersøgelses omstændigheder tillod eller berettigede en afvigelse fra den generelle regel om, at foranstaltninger, der vedtages på grundlag af fornyede undersøgelser, kun har fremtidigt sigte. For det andet har Rådet ikke forsætligt tilsidesat resultaterne af den fornyede undersøgelse. Rådet vurderede, om det var muligt at tillægge forordning nr. 2380/98 tilbagevirkende gyldighed, vel vidende, at genbrug af de oprindelige oplysninger i forbindelse med en fornyet undersøgelse var uden fortilfælde, og at det var klart, at konklusionerne ikke angik en senere periode. Rådet har alligevel konkluderet, at det var umuligt at gennemføre en sådan løsning med hensyn til de bestemmelser, der fandt anvendelse vedrørende den fornyede undersøgelse, og i mangel af fortilfælde.

Rådet kunne ikke forudse, at Retten ville være uenig heri. Eftersom sagen er usædvanlig, er risikoen for fejl større. Derudover har Rådet ved at afvise tilbagevirkende gyldighed simpelt hen søgt at anvende grundforordningen uden at forskelsbehandle på et tilfælde, hvor denne forordning ikke havde bestemt en løsning, og analog anvendelse af en retsregel var meget delikat. For det tredje er det uden relevans, at sagsøgeren har gjort institutionerne opmærksom på konsekvenserne af manglende tilbagevirkende gyldighed af forordning nr. 2380/98, særligt fordi institutionerne ikke har overhørt denne advarsel, men ganske enkelt er kommet frem til en anden konklusion.

75 Der er heller ikke forekommet magtfordrejning ved at afvise tilbagevirkende gyldighed ud fra det fremtidige sigte af de foranstaltninger, der var truffet ved afslutningen af en fornyet undersøgelsesprocedure, og idet forordning nr. 2380/98 ikke blev vedtaget med særligt formål eller med henblik på at berøre andre formål end dem, der er angivet.

76 I den foreliggende sag udgør Rådets adfærd således kun en »fejlagtig, men undskyldelig opfattelse af en uløst retlig problemstilling«, som ikke pådrager Fællesskabet ansvar uden for kontraktforhold i medfør af artikel 288, stk. 2, EF.

77 Kommissionen har under retsmødet gjort gældende, at Rådet i den foreliggende sag med vedtagelsen af forordning nr. 2380/98 simpelt hen og forsætligt har korrigeret en anvendelse, der var for streng og hård, af forordning nr. 1567/97 for at hjælpe parter som sagsøgeren. En fornyet undersøgelse blev indledt i medfør af grundforordningens artikel 11, stk. 3, eftersom grundforordningen ikke indeholder nogen bestemmelser om genåbning af proceduren. Derudover anerkender retspraksis, at institutionerne har store skønsmæssige beføjelser hvad angår valget af en undersøgelsesperiode. Institutionerne har således ganske enkelt villet udføre en fornyet undersøgelse af gældende regler. Alene Medici Grimm I-dommen viste, at grundforordningens bestemmelser om fornyet undersøgelse ikke fandt anvendelse

på den foreliggende sag. Hvad angår nye og usædvanlige omstændigheder kan det ikke heraf udledes, at Rådet ved at handle sådan åbenbart og alvorligt har tilsidesat grænserne for sine skønsmæssige beføjelser. Der er i den foreliggende sag således ikke tale om en tilstrækkelig kvalificeret krænkelse, der fører til Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold i medfør af artikel 288, stk. 2, EF.

Rettens bemærkninger

78 Den ulovlige adfærd i den foreliggende sag er i det væsentligste en følge af, at Rådet i forordning nr. 2380/98 ikke drog alle konsekvenserne af den fornyede undersøgelses konklusioner vedrørende sagsøgerens import af produkter fra Lucci Creation, da det ikke tillagde ændringen af toldsatsen på denne import tilbagevirkende gyldighed.

79 Det følger, som sagsøgeren har fremhævet, af fast retspraksis, at det endelige kriterium for, at en overtrædelse af fællesskabsretten kan anses for tilstrækkelig kvalificeret, er, om en fællesskabsinstitution åbenbart og alvorligt har overskredet grænserne for sine skønsbeføjelser. Såfremt denne institution har et stærkt begrænset eller intet skøn, kan selve den omstændighed, at der er sket en overtrædelse af fællesskabsretten, være tilstrækkelig til at bevise, at der foreligger en tilstrækkelig kvalificeret krænkelse (dommen i sagen Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, præmis 41-44, og i sagen EnBW Kernkraft mod Kommissionen, præmis 87). Det bemærkes særligt, at såfremt der konstateres en ulovlighed, som under tilsvarende omstændigheder ikke ville være blevet begået af en normalt forsigtig og påpasselig administration, kan det konkluderes, at institutionens adfærd har udgjort et retsstridigt forhold, der kan pådrage Fællesskabet ansvar i henhold til traktatens artikel 288 EF (Rettens dom af 12.7.2001, forenede sager T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 og T-225/99, Comafrica og Dole Fresh Fruit Europe mod Kommissionen, Sml. II, s. 1975, præmis 134).

80 Som følge heraf medregner ordningen om Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold ligeledes kompleksiteten af de forhold, der skal reguleres, og af vanskeligheden ved at anvende eller fortolke bestemmelserne (Domstolens dom af 5.3.1996, forenede sager C-46/93 og C-48/93, Brasserie du pêcheur og Factortame, Sml. I, s. 1029, præmis 43, og af 10.12.2002, sag C-312/00 P, Kommissionen mod Camar og Tico, Sml. I, s. 11355, præmis 52).

81 Tillige kan beskyttelsen af borgernes rettigheder i henhold til fællesskabsretten ikke variere, alt efter om den myndighed, der har forårsaget skaden, er en national myndighed eller en fællesskabsmyndighed (dommen i sagen Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, præmis 41). Det skal således anerkendes, at Fællesskabets retsinstanser, der skal tage stilling til en erstatningspåstand, for at afgøre, om en overtrædelse af fællesskabsretten begået af en fællesskabsinstitution udgør en tilstrækkelig kvalificeret tilsidesættelse, ligesom i en strid om medlemsstaternes ansvar for tilsidesættelse af fællesskabsretten skal tage hensyn til alle de momenter i den konkrete sag, der er blevet forelagt den, og at der til disse momenter hører, hvor klar og præcis den tilsidesatte bestemmelse er, og om overtrædelsen er begået forsætligt eller uagtsomt (jf. i samme retning Domstolens dom af 4.7.2000, sag C-424/97, Haim, Sml. I, s. 5123, præmis 43, og af 4.12.2003, sag C-63/01, Evans, Sml. I, s. 14447, præmis 86).

82 I den foreliggende sag skal det først og fremmest afklares, om Rådet havde en skønsmargen ved vedtagelsen af forordning nr. 2380/98 hvad angår spørgsmålet om tilbagevirkende gyldighed af ændringen af toldsatsen på sagsøgerens import af Lucci Creations varer.

83 Retten fandt i præmis 87 i Medici Grimm I-dommen, at når institutionerne inden for rammerne af en fornyet undersøgelse fastslår, at et af de forhold, som den endelige antidumpingtold blev indført på grundlag af, ikke foreligger, kan det ikke længere antages, at de betingelser, der er fastsat i artikel 1 i grundforordningen, er opfyldt på tidspunktet for vedtagelsen af forordning nr. 1567/97, og at de handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger over for Lucci Creations eksport til Fællesskabet er nødvendige. Under disse omstændigheder er institutionerne

forpligtet til at drage alle de nødvendige konsekvenser, der følger af den valgte undersøgelsesperiode, og når de har fastslået, at Lucci Creation ikke har foretaget dumping under den nævnte periode, skal de give konsekvenserne af denne konstatering tilbagevirkende gyldighed.

84 Det følger heraf, at Rådet, når det havde konstateret, at Lucci Creation ikke havde foretaget dumping under undersøgelsesperioden, ikke havde ret til at pålægge antidumpingtold på sagsøgerens import af disse produkter. Rådet havde således ingen skønsmargen og var forpligtet til at give ændringen af en sådan toldsats tilbagevirkende gyldighed.

85 Rådets modsatrettede argumentation om det fremtidige sigte af foranstaltninger, der er vedtaget ved afslutningen af en fornyet undersøgelse, kan ikke tages til følge. Retten fastslog nemlig i Medici Grimm I-dommen, at eftersom den fastsatte undersøgelsesperiode for den fornyede undersøgelse, der gik forud for vedtagelsen af forordning nr. 2380/98, var identisk med den, som var forudset for den procedure, der førte til vedtagelsen af forordning nr. 1567/97, drejede det sig ikke om en fornyet undersøgelsesprocedure, men om en genåbning af den oprindelige undersøgelse.

86 Derudover er den omstændighed, at undersøgelsen, der førte til vedtagelsen af forordning nr. 2380/98, kunne være en politisk handling, som skyldtes Rådets skønsmæssige valg — hvis dette i øvrigt kan forudsættes godtgjort — uden relevans i det omfang, hvori dette valg ikke kunne have nogen indflydelse på de forpligtelser, der påhvilede Rådet i medfør af grundforordningen.

87 Den manglende skønsmargen for Rådet hvad angår tilbagevirkende gyldighed af forordning nr. 2380/98 er imidlertid ikke nok til at finde, at der i den foreliggende sag foreligger en tilstrækkelig kvalificeret krænkelse af grundforordningens artikel 1,

stk. 1, der kan pådrage Fællesskabet ansvar. Man skal nemlig endvidere tage hensyn til kompleksiteten af de forhold, der skal reguleres, vanskeligheden ved at anvende eller fortolke bestemmelserne, hvor klar og præcis den tilsidesatte bestemmelse er, og om overtrædelsen er begået forsætligt eller uagtsomt.

88 I den foreliggende sag har Rådet i det væsentligste gjort gældende, at det har begået en undskyldelig fejl, idet sagens omstændigheder er uden fortilfælde, og at det handlede i god tro, da det besluttede ikke at give forordning nr. 2380/98 tilbagevirkende gyldighed.

89 I den forbindelse skal det for det første fremhæves, at det følger af såvel forordning nr. 2380/98 som af hele den procedure, der gik forud for dens vedtagelse, at institutionerne fandt, at de havde åbnet en fornyet undersøgelse, men ikke, at de havde genåbnet den oprindelige undersøgelse. Kun efter afsigelsen af Medici Grimm I-dommen blev retstilstanden afklaret, og den procedure, som institutionerne følger, blev ombedømt.

90 For det andet følger det af de principper, der finder anvendelse ved fornyet undersøgelse, og særligt af grundforordningens artikel 11, stk. 6, at de foranstaltninger, som træffes ved afslutningen af fornyede undersøgelser, er med fremtidigt sigte, idet en eventuel tilbagevirkende gyldighed af bestemte forordninger efter fornyede undersøgelser kun er tilladt under nærmere afgrænsede betingelser, der ikke er opfyldt i den foreliggende sag. Tillige var der ikke lignende fortilfælde.

91 For det tredje viser 19. betragtning, andet afsnit, til forordning nr. 2380/98 klart, at Rådet før vedtagelsen af forordning nr. 2380/98 ikke overhørte de argumenter, som sagsøgeren havde fremlagt, for så vidt angår dens tilbagevirkende gyldighed, men at Rådet kom til en anderledes konklusion efter at have vurderet sagsøgerens argumenter.

92 For det fjerde medførte vedtagelsen af forordning nr. 2380/98 ikke i sig selv et politisk-økonomisk valg, men rejste alligevel et vanskeligt juridisk spørgsmål uden fortilfælde i retspraksis, som først blev afklaret, da Retten tog stilling til den nævnte forordnings lovlighed ved Medici Grimm I-dommen.

93 For det femte er det heller ikke blevet godtgjort, at Rådet har foretaget magtfordrejning. Ifølge fast retspraksis er en retsakt udstedt af en fællesskabsinstitution kun behæftet med en sådan ulovlighed, såfremt den er udstedt udelukkende eller dog i det mindste overvejende med det formål at forfølge andre mål end dem, der er angivet (Domstolens dom af 25.6.1997, sag C-285/94, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 3519, præmis 52, og Rettens dom af 20.3.2001, sag T-52/99, T. Port mod Kommissionen, Sml. II, s. 981, præmis 53), og der kan kun konstateres at foreligge magtfordrejning på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier (Rettens dom af 24.4.1996, forenede sager T-551/93 og T-231/94 — T-234/94, Industrias Pesqueras m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 247, præmis 168, og dommen i sagen T. Port mod Kommissionen, præmis 53).

94 Sagsøgeren har i den foreliggende sag på ingen måde godtgjort, at Rådet har afvist at tillægge forordning nr. 2380/98 tilbagevirkende gyldighed udelukkende eller dog i det mindste overvejende med det formål at forfølge andre mål end dem, der er angivet.

95 Tværtimod har Rådet afvist at tillægge forordning nr. 2380/98 tilbagevirkende gyldighed, ikke udelukkende eller overvejende for at foranledige, at de importører, der ikke havde deltaget i den oprindelige undersøgelse, blev straffet og frataget begunstigelsen ved at opnå godtgørelse for deres antidumpingtold, men fordi Rådet efter de faktiske og juridiske omstændigheder, som det på dette tidspunkt med rimelighed kunne erkende, fandt, at der rent faktisk blev foretaget en fornyet undersøgelse, og at de foranstaltninger, der skulle træffes ved afslutningen af denne, kun kunne være med fremtidigt sigte. Berettigelsen for at anvende den oprindelige undersøgelsesperiode med henblik på at nå en hurtig afgørelse, jf. ottende betragtning til forordning nr. 2380/98, og denne anvendelses betegnelse som usædvanlig beviser i øvrigt, at institutionerne var overbeviste om, at de foretog en fornyet undersøgelse.

96 Rådets begrundelse for afvisningen af at tillægge forordning nr. 2380/98 tilbagevirkende gyldighed, der er nævnt i denne doms præmis 18, er i øvrigt ikke relevant til brug for at analysere, om der eventuelt foreligger magtfordrejning. Selv om denne begrundelse uden tvivl er uheldig, er den nemlig kun underordnet i forhold til den fremsatte hovedbegrundelse, der er fyldestgørende, hvorefter den fornyede undersøgelsesprocedure, som Rådet mente at virke under, ikke har fremtidigt sigte.

97 Som følge heraf kan Rådet i modsætning til, hvad sagsøgeren har gjort gældende, i betragtning af disse omstændigheder og ved mangel på ethvert bevis for det modsatte, ikke anses for at have foretaget magtfordrejning eller forsætligt at have tilsidesat grundforordningens artikel 1, stk. 1.

98 Under disse omstændigheder ses det ikke, at Rådet på en tilstrækkelig kvalificeret måde til at kunne pådrage Fællesskabet ansvar uden for kontraktforhold har tilsidesat grundforordningens artikel 1, stk. 1. Sagsøgerens påstande kan således ikke tages til følge, og det er ikke nødvendigt at undersøge, om denne bestemmelse har til formål at tildele borgerne rettigheder.

99 Eftersom betingelsen, der er forbundet med den omhandlede institution, for at pådrage Fællesskabet ansvar uden for kontraktforhold ikke er opfyldt i den foreliggende sag, bør sagsøgte frifindes, uden at der er grund til at undersøge de øvrige betingelser for at ifalde det nævnte ansvar.

Sagens omkostninger

100 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Rådets påstand.

101 Kommissionen skal som intervenient bære sine egne udgifter i henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, hvorefter institutioner, der er indtrådt i en sag, bærer deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling)

1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.

2) Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler Rådets omkostninger.

3) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger.

Legal Mengozzi Wiszniewska-Białecka

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 26. januar 2006.

E. Coulon H. Legal

Justitssekretær Afdelingsformand